

Κήρυγμα Κυριακῆς τῆς Απόκρως

Αδελφοί μου,

Ἡ παραβολή τῆς περασμένης Κυριακῆς μᾶς παρουσίασε τόν Θεό σάν στοργικό πατέρα, ἡ εἰκόνα τῆς Μελλούσης Κρίσεως καθώς περιγράφεται ζωηρά στό σημερινό μας Εὐαγγέλιο μᾶς ἐπισημαίνει ὅτι ὁ Θεός δέν εἶναι μόνο ἀγάπη, ἀλλά καί δικαιοσύνη. Στά ἔσχατα τῶν καιρῶν πού μόνον ὁ Ἰδιος γνωρίζει, ὁ Θεός θά κρίνει τόν κόσμο, τήν ἀνθρώπινη ἱστορία συλλογικά καί τόν κάθε ἄνθρωπο προσωπικά, ἀφοῦ θά ἔχει προηγηθεῖ ἡ καθολική ἀνάσταση τῶν νεκρῶν κατά τή Δευτέρα Παρουσία τοῦ σαρκωμένου Υἱοῦ καί Λόγου Του, τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Μπορεῖ ὁ κόσμος τῆς ἐποχῆς μας, ἐπαναπαυόμενος στόν ορθολογισμό του, νά ἀντιμετωπίζει μέ εἰρωνική διάθεση καί δυσπιστία αὐτή τήν προοπτική ὅμως γιά τήν Ἐκκλησία, γιά τούς πιστούς κάθε ἐποχῆς, ἀποτελοῦσε καί ἀποτελεῖ ἀσφαλῆ προσδοκία καί ἐσχατολογική βεβαιότητα.

Τί ἐπαναλαμβάνουμε κάθε φορά στό Σύμβολο τῆς Πίστεως ;

Ὁμολογοῦμε τόν Χριστό ὡς «πάλιν ἐρχόμενον μετά δόξης κρῖναι ζῶντας καί νεκρούς».

Καί καταλήγουμε μέ τό «Προσδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν καί ζωῆν τοῦ μέλλοντος αἰῶνος».

Ὁ Χριστός κατά τήν Δευτέρα Παρουσία θά ἔλθει ξανά στόν κόσμο μας. Τήν πρώτη φορά ἦλθε «ἐν σχήματι ταπεινώσεως ἐκπληρώνοντας τό σωτηριώδες μυστήριο τῆς ἐνανθρωπήσεως στή Δευτέρα Παρουσία θά φανερωθεῖ «ἐν τῇ δόξῃ αὐτοῦ».

Στήν εἰκονολογική γλαφυρή περιγραφή τοῦ Εὐαγγελίου ἀναφέρεται ὅτι θά συναχθοῦν ἐνώπιον τοῦ δικαίου Κριτοῦ πάντα τά ἔθνη. Παγκοσμίου χαρακτήρα ἡ κρίση, παγκόσμιο καί πανανθρώπινο τό μέτρο τῆς κρίσεως, ἐπί τῇ βάσει τοῦ ὁποῦ θά χωρισθοῦν οἱ ἄνθρωποι ὀριστικά σέ δικαίους καί ἀδίκους. Οἱ μὲν δίκαιοι θά κληρονομήσουν, ὡς «εὐλογημένοι τοῦ Πατρὸς» τήν οὐράνιο βασιλεία, οἱ δέ ἄδικοι καί

κατηραμένοι θά ἀπέλθουν στό «πῦρ τό αἰώνιον τό ἡτοιμασμένον τῷ διαβόλῳ καί τοῖς ἀγγέλοις αὐτοῦ».

Ποιό εἶναι, ὅμως, τό πανανθρώπινο κριτήριον καί μέτρο μέ τό ὁποῖο θά γίνεῖ ὁ ὀριστικός διαχωρισμός τῶν ἀνθρώπων;

Τό κριτήριον δέν εἶναι μιά ἀόριστη θεωρία, μιά γοητευτική καί ρομαντική ὠραιολογία, οὔτε ἕνας ξηρός θρησκευτικός τύπος ἢ ἕνα περίπλοκο νομικό σύστημα. Εἶναι ἀπλό, σαφές καί συγκεκριμένο. Τό κριτήριον εἶναι ἡ ἀγάπη στίς πιο ἀπλές πρακτικές ἐφαρμογές της. Εἶναι ὁ παγκόσμιος νόμος τῆς στοιχειώδους ἀνθρωπιᾶς, ἀπό τόν ὁποῖο κανεῖς δέν μπορεῖ νά προβάλεῖ δικαιολογίες ὥστε νά ἐξαιρεθεῖ.

Ἡ ἀγάπη γιά τούς πιστούς Χριστιανούς εἶναι στοιχεῖο τῆς ταυτότητας τους πού τούς προσδιορίζει καί τούς καθιστᾷ ἀναγνωρίσιμους, ἀλλά καί γιά τούς μή χριστιανούς εἶναι σημεῖο πού φανερώνει τήν ἀνθρωπιά τους, τήν ἀνθρώπινη ιδιότητα, τήν θεία εἰκόνα πού ἀποτυπώθηκε χωρίς ἐξαίρεση σέ ὅλους τούς ἀνθρώπους.

Ἡ πείνα, ἡ δίψα, ἡ ἀναγκάστικη ξενιτεία, ἡ φυλάκιση, δικαίη ἢ ἄδικη, εἶναι καταστάσεις τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς, πού κανεῖς δέν μπορεῖ νά ἰσχυρισθεῖ ὅτι δέν τίς ἀντιλήφθηκε καί γι' αὐτό ἀδιαφόρησε.

Ὁ Χριστός μας μάλιστα ταυτίζεται μέ τούς πεινασμένους φυλακισμένους καί γενικά τυς ἀπόκληρους τῆς κοινωνίας. Εἶναι οἱ «ἐλάχιστοι ἀδελφοί Του». Ὁ, τι προσφέρεται μέ ἀγάπη σ' αὐτούς, προσφέρεται στόν Ἰδιο, πού σημαίνει ὅτι ἡ προσφορά ἀγάπης πρός τόν πάσχοντα πλησίον εἶναι ἡ πραγματική καί οὐσιαστική λατρεία, τήν ὁποία ὁ Θεός ἐπιζητεῖ. Πρέπει νά προσέξουμε ὅτι στήν ἔννοια τῶν «ἐλαχίστων ἀδελφῶν τοῦ Χριστοῦ» δέν μπορεῖ νά γίνουν περιορισμοί καί ἐπιλεκτικές ἐξαιρέσεις.

Ὅποιος ἔχει τό κουράγιο νά περιθάλψῃ ἀγόγγυστα ἕνα κατά τά φαινόμενα ἀποκρουστικό καί ἐπικίνδυνον λαθρομετανάστη, ἤδη ξεπέρασε τήν Κρίση καί πῆρε τή θεϊκή σφραγίδα στήν ἄδεια παραμονῆς στόν Παράδεισο.